

hennes fötter det tillåto till doktors boming. Denne war just på wäg att gå ut, och årföljde strax den lilla flickan. Han inträdde i hyddan, tog barnet på sitt knä, undersökte det sorgfälligt, och efter många andra frågor, underrättade han sig, om den lilla Henrik möjligen fått något slag mot hufvudet. — Det tror jag icke, swarade fru B., men hon afbröts genom en snyftning, som hördes bakom henne. Hon såg då Elisa på knä, blek, darrande, och midtunder tårar hörde hon henne framstamma dessa ord: So, han föll i går genom min försumlighet ur waggan. Twungen genom frågor, som gjordes henne, berättade hon allt som tilldragit sig. — Är det möjligt? sade modren. — Det är bra ledsamt, att du icke förut talt om det, lilla flicka, sade läkaren

strängt. Man hade då kunnat undwika det som nu inträffat. Nu har en hjerninflammation brutit ut; det är farligt, mycket farligt; men med Guds wälsignelse och de uppmärksamaste omsorger hoppas jag wi skola få din bror frisk. — Han förstref läkemedel och lofwade återkomma samma dag. Då han gått, närmade sig fru B. Elisa. Hon låg allt ännu på knä och såg så olycklig ut, att hennes mor icke hade mod att göra henne förebråelser. — Stackars barn, sade hon, du är hårdt straffad för din olydnad och din förfälsning; måtte Gud förlåna oss kraft att såsom wi borde emottaga den pröfning han pålägger oss! Låtom oss skynna att göra allt hwad på oss ankommer, för att rädda vår älskade Henrik.

Barnet war werkeliggen mycket

sjukt. Hans kropp brände; hans eljest stora ögon syntes ännu större och glänste af feberhetta. Dagen derpå blefwo ögonen stela, och han igenkände ingen. I fyra dagars tid misströstade man om hans lif, och man kunde ej af annat sluta till att han ännu lefde, om icke af en liten suck, som då och då smög sig ur hans bröst.

Men huru gick det wår lilla Elisa, under dessa dagar af ångest? Hennes bleka, afmagrade kinder, de tårar hwilka oupphörligt flöto ur hennes ögon, sade tillräckligt huru mycket hon led. Hon lemnade icke ett ögonblick sin lilla bror, och hon gaf åt honom läkemedlen med en utomordentlig punktlighet, omsorg och ömhet. Och sedan hon gjort allt som war föreskriswet, föll hon på knä wid den lille sjuklingens

wagga och bad med innerlighet. Min Gud, sade hon, lindra hans plågor! Det är jag, som förtjenar att lida och icke han. Åh, om du wille göra honom frisk, så skulle jag under hela mitt lif wälsigna och tacka dig. O, hjälp honom, icke för min skull, utan för min goda mors och för Jesu Kristi kärleks skull!

Och Gud hörde dessa böner. En dag, då Elisa, böjd öfwer waggan, spanade efter något bättringstecken i den sjukes anlete, öppnade lilla Henrik plötsligt ögonen, igenkände sin syster och sträckte ut armarna efter henne.

Tänk eder hennes glädje, hennes lycka! Hon sprang för att kalla sin moder, och sedan båda hjertligt kyßt barnet, tackade de Gud för denna nåd, hwilken de icke hade wä-

gat hoppas. — Doktorn förklarade jamma qväll att Henrik war utan fara, och inom kort tid blef han alldeles återställd.

Behöfwa wi wäl säga, att Elisa för alltid war kurerad för sin olydnad och osanning? Ja, hon föll icke mer i dessa fel, ty Gud hade gifwit henne det nya hjerta, som hon bedt Honom om. Elisa war icke mer ett djefwulens barn, utan ett Guds barn, ty hon trodde på Jesus Kristus och hade fått sina synders förlåtelse. Hon blef sin moders glädje och war för sin lilla bror en förebild i ofstryktad fromhet, ömhet och tillgifwenhet.

I barn, som läsen Elisäs historia, I hafwen alla edra fel och brister; Kanste talen I ibland osanning; Kanste ären I ofta olydige? Wäätte Gud snart kunna förändra edert

hjerta, att I begynnen affhy dessa lifasom alla synder, äfwen utan att behöfwa gifwa eder en så sträng lexa, som den Elisa fick. Men då I gören synd, rädens I då icke, som hon, för att wara ett djefwulens barn? Längten I då icke, som vår lilla wän, att blifwa ett Guds barn?

O, bedjen till den gode Guden; han skall förändra edert hjerta, han skall gifwa eder sin helige Ande för att ledsaga eder under hela edert lif, och en gång skall han då kunna emottaga eder i sin himmel med alla dem, hwilla hafwa älskat sanningen och affhytt lögnen.

En timme för sent.

„Jag tror, att jag ger denna bordduk med i byket. Den behöfver wisserligen icke twättas ännu, men jag will ändå lägga den till det andra.“

„Hwarföre will du göra det, Maria, efter den ännu icke behöfver twättas?“ frågade vänligt hennes gamla goda Tant. „Åh Tant, wi ha i dag endast en helt liten twätt, så liten, att Susanna blir färdig med den sifst till kl. ett, och jag måste då betala henne lika mycket, som om hon hade arbetat hela dagen, derföre — —“

„Wänta — jag ber — ett ögonblick —“ sade den gamla Tanten mildt, „tänk litet efter. Antag, att du

wore i den stackars Susannas ställe, twungen att af weckans sju dagar tillbringa sex wid twättbunken, för att förtjena ditt uppehälle, skulle du icke wara glad, om du engång finge sluta före qwällen, och ännu kunde använda några timmar af dagsljuset, för att arbeta för din familj, eller till hwila och wedergwickelse? Goda Maria, det är för en fattig qwinna mycket swårt att förtjena sitt bröd; misfunna icke den arma en liten lindring. Denna är reban den sjerde dagen å rad, som hon stigit upp före dagningen, uti kölden gått hit och dit till sina kunder, och arbetat sig trött för att förtjena sitt hårda bröd. Låt henne gå, när hon wid middagstiden blir färdig; hwem wet, om hon icke kommit hit till oss ifrån någon af de sinas sjukbädd, och nu räknar timmarna, ja,

minuterna tillbed hon får återwända dit, under fruktan att möjligen komma för sent. Lägg bordduken tillbaka på sängen, och sätt dig här hos mig, jag vill berätta dig, hwad en stackars twätterska en gång måste utstå, för det, att en husmoder wille, såsom du, göra byket fullständigt." Och den gamla frun astog sina glasögon och strök bort en tår ifrån ögat, som af någon okänd orsak hade smugit sig dit, och berättade med upprörd röst följande berättelse:

"Det har troligen fällan funnits en gladare brud, än Ida R—. Knappast har någon hyst större förhoppningar, byggt grannare lustflott. Den man, som hon gifte sig med, war hennes hjertas sol och hwarje flicka hade funnat wara stolt öfwer honom; få hade derföre ljusare ut-

figter än hon för menfligt öga. Under tio års tid föll ingen skugga på hennes lefnads stig. Hennes boning war skön, och irrättad med jällsynt beqwämlighet; hennes make war allt fortfarande samme wänlige, milde, älskande man, som under förlofnings-tiden; sfördande år efter år större frukter af sitt arbete, förhöjde och ökade han allt mer och mer hemliswets tresnad. Till alla dessa wälgerningar hade den gode Guden ännu fogat en annan; en liten wagga stod bredwid sängen, och deri låg en guldblockig liten gosse, fadrens afbild och modrens största skatt på jorden.

"Dock, jag får icke dröja wid dessa lyckliga dagar, min berättelse handlar om andra saker. — Det gick med dem, som det gått med många andra — då lyckans bågare

smakade ljustväst, blef den ryckt ur deras hand. En hel rad af olycksfall och wedertwändigheter stormade in uppå dem, och beröfwade dem allt, utom deras ömsesidiga kärlek och deras gosse. De läto sitt mod litwäl icke sjunka, utan flyttade till en aflägsen stad, för att der försöka sin lycka. Redligt arbetade de äfwen der och sträfwade, och slutligen tycktes lyckans sol åter en gång lysa på deras väg. Men, det dröjde icke länge, förrän den åter förbunklades af skuggan. Mannen började blifwa sjuklig, och låg flere månader på sjukbädden, plågad icke allenast af kropps- och själslidanden, utan ofta tillochmed af brist på föda och läkemedel. Hustrun gjorde allt, hwad hon förmådde med trogen hand. Hon tillgrip än det ena, än det andra, och slutligen stod hon, som

på sin bröllopsdag varit klädd i siden, wid — twättbunken, för att förskaffa sig och de sina en nödtorftig utkomst. Under en hel lång winter uppfteg hon långt före dagningen för att arbeta för sina kära. Dagligen måste hon i mörker, köld och snö söka sin väg till de kalla rökliga kökena, och anstränga sig med att flura, tvätta, klappa, och ända till knäna wadande i snö, upphänga byket, som frös under hennes händer. Och när qvällen kom, wandrade hon med sin knappa lön, genom snö och is hemåt, till sin fattiga, ofta kalla och mörka boning, ty oftast war hennes man för mycket sjuk för att kunna göra upp eld, eller tända på ljus. Ad, med hwilket bafwande hjerta närmade hon sig icke, under ständig fruktan, att komma för sent. Det är en sorglig

werflighet, att hon, söndagarna undantagna, under sexveckors tid icke sett sin mans och sitt barns ansigten wid dagsljus. Huru glad hade hon icke varit, om man en gång hade räknat fram åt henne endast en liten twätt.

En mörk vintermorgon, sedan hon tillagat den tarfliga måltiden och ordnat allt före sin bortgång, ropade hennes man henne till sig.

„Ida“ sade han nästan hwiskande, „det skulle vara mig kärt, om du wille försöka att komma litet tidigare hem i qväll, innan det är mörkt, Ida.“

„Jag will försöka,“ swarade hon med dämpad röst.

„Gör det, Ida. Jag har en egenomlig längtan, att se ditt ansigte wid dagsljus; det är i dag fredag, jag har icke sett det sedan söndagen, jag måste se det ännu en gång.“

„Känner du dig sämre?“ frågade hon oroligt.

„Nej, icke just det; men jag måste ännu en gång se ditt ansigte wid solljuset. Jag kan icke wänta till söndagen.“

Huru gerna hade hon icke dröjt, till desj solen tittade in genom det lilla fönstret, men, det gick icke an. Hon behöfde penningar, derföre måste hon gå bort och arbeta. Hon stod i kötet hos en af sina wanliga kunder, och wäntade ängsligt på morgon med byket. Ett leende spred sig öfwer hennes bleka drag sedan hon undersökt densamma. Hon kunde beqwämt vara färdig till klockan 2, och om hon skyndade sig till kl. 1. Kärlek och oro gäfwö hennes trötta armar nya krafter, och fem minuter efter det kl. slagit ett hängande hon det fjärta plagget upp på

flädsträcket. Men just som hon war i begrepp att tömma tvättbunken, kom husmodren med twenne sängtäcken, och sade:

„Efter du haft en så liten tvätt i dag, Ida, så tycker jag, att du kan tvätta det här ännu! Sedan matmodren wändt ryggen till, trängde sig ett ångestrop ur twätterskans innersta hjerta. Hon undertryckte det så godt hon kunde, och började, att tvätta på nytt. Klockan war half fyra då hon begaf sig på hemvägen, en timme för sent.“ — Den åldriga berätterskan suckade. „En timme för sent,“ fortsatte hon efter en stunds tystnad. „Hennes man låg i dödstampen, war nästan död! Han hade ännu så mycket kraft, att han kunde hwisfa till sin halft wansinniga hustru, huru han hade längtat, att få se hennes ansigte,

att han icke nu mera kunde se henne, ty dödens skugga fördunklade redan hans blick. Ännu en timme hwilade hans hufwud emot hennes blödande hjerta, och sedan — hade han ingått i den ewiga hwilan!“

„Maria, kära Maria,“ och i den gamla fruns ord låg ett gripande eftertryck, „war god emot din twätterska! I stället för att förlänga och förswära hennes dagswerke, förforta och underlätta det samma. Ingen qwinna går dageligen ut för att tvätta, om icke den bittra nöden tvingar henne dertill. Ingen flicka tänker på sin bröllopsdag, att hon dermed skall förtjena sitt bröd; och tro mig, barn, om någon griper dertill, så är det wißt det sista medlet. Denna arma qwinna, som nu arbetar så tungt för dig,

har icke alltid varit en twätterska. Hon har sett bättre dagar, och har genomgått svåra pröfningar. Jag läser hennes historia i hennes bleka sorgsna ansigte. War god emot henne, gif henne hwad henne tillkommer, och låt henne gå, så tidigt som möjligt."

"Du har blifwit tidigt färdig i dag, Susanna," sade fru M—, när twätterskan i sin gamla kappa och bakhytt inträdde i den trefliga kam-maren för att få sin lön.

"Ja, min fru, det har jag, och mitt hjerta är derigenom befriadt ifrån en tung börda. Jag fruktade redan, att jag skulle blifwa uppehål-len ända till qwällen, och jag är ändå så nödwändig der hemma."

"Är någon sjuk?" frågade den

gamla tanten vänligt. Tårarna stego i twätterskans ögon då hon swarade: "Nej, goda fru, i dag har jag lemnat mitt yngsta barn döende, och i morgon lär det wäl wara alldeles slut. Jag wet det, jag har sett sådant förr ofta, och det har ingen annan än ett tioårigt barn hos sig. Nej, jag måste skynda, att jag snart är hemma. Hon emottog penningarna, för hwilka hon hade arbetat, under det att hennes barn låg döende, och skyndade till sin sorgliga bostad.

Snart inträdde äfwen den unga frun, som aldrig hade erfärit någon sorg, och den gamla tanten, hwars hår sorgen hade blekt, i twätterskans boning, en drinkares och hans hustrus och barns boning. Hon hade icke kommit för sent. Den lilla döende gossen kände ännu igen sin moder.

San dog om midnatt. Då togo tjenstvil-
liga händer den döda kroppen ifrån den
förjande modren, tillstöto de små ögonen,
tvättade den kalla kroppen, nu som en
jordklump, och weklade in den i en snöhwit
svepning; ja, de gjorde ännu mer, de för-
skaffade henne det, som så sällan blir de
fattiga till del, — tid, att gråta.

"O, goda tant," sade fru M—, med
tårfullt blick, "om mitt hjerta wälsignar
dig, huru mycket mer måste icke Susanna
göra det! Detta har varit för mig en
sorglig, men helig lärdom. Härefter will jag
alltid vara god och wänlig emot fattiga
twätterstor. Men, goda tante, är den hi-
storie, som du berättat för mig, en sann-
färdig, jag menar en, som verkligen
har tilldragit sig?"

"Den nakna werkligheten af denna histo-
rie har gjort detta hufwud grått, innan
det hade stådat trettio somrar, och minnet
deraf har utgjort ett af mina bittraste li-
danden. Förundrar det dig ännu, att jag
har medlidande med fattiga twätterstor?"